

punctum a rectitudine declinans, curuum censendum est. Quod autē ad superficies curuilineas & rectilineas attinet, non est dubium, quin sæpenumero in illis possit certa proportio declarari: sic meniscus Hippocratis proportionem habet æqualitatis cum triāgulo orthogonio isoscele, cuius hypotenuſa est latus quadrati circulo inscripti.

Epilogus tractationis de quadratura circuli.

C A P V T X.

HAtenus in genere omnia exposuimus, ex quibus Quadraturam circuli æstimare licet: non enim fieri potest, vt spatium circulare exactissime æquetur figuræ rectilineæ, sed nihil impedit, quo minus proxima æquatio inueniatur. Quam sententiã confirmat Ioannes Regiomontanus, de quadratura circuli aduersus Nicolaum Cusanum disputans, vbi pagina 53 sic scribit: Prope igitur ad metã accessit vir ille, quamuis medio frueretur facilimo. nõ tamen idcirco satisfecit intellectui, veritatem magis quã propinquitatem inuestiganti. Nam si ad metã ipsam propinquius etiam quam Archimedes veniendi fuerit libido, viam in promptu habemus, ab Archimede sumtam, qui quẽadmodum proportionem circumferentiæ ad diametrum conclusit inter duas, scilicet triplam sesquiseptimã, & triplam superpartietem decem septuagesimas primas: ita inter duas proportionem multo inter se viciniorem eandem constituere poterimus circumferentiæ ad diametrum proportionem. Sed in hoc nõ quiescit animus, cum recta æqualis circumferentiæ circuli non sit data: atque idcirco spes omnis circulum quadrandi adempta. Si qui ergo siue modernorũ siue posterorũ huius rei gloriam venari velint, curuæ lineæ rectifi-